

Gaderummet og en psykiater

Af Kalle Birck-Madsen, cand.psych., Forstander Gaderummet

Gaderummet er kommet i strid modvind. Det fyger med beskyldninger mod min faglige kompetence, som skulle være helt antipsykiatrisk - og dermed farlig. Modvinden fødes flere steder fra, her skal bare ét punkt blotlægges til en start. Kritik fra en inhabil psykiater, anvendes ukritisk til lukning af Gaderummets socialpsykologiske arbejde med udstødte unge, en kritik som socialborgmester Mikkel Warming er hoppet med på. Selvom der stadig foregår en seriøs debat, lægger Socialforvaltningen op til en fysisk rydning af Gaderummet d.2.oktober.

For år tilbage, da Gaderummet fik sin bevilling gennem Socialministeriet, valgte Københavns Kommune at pålægge os et ekstra samarbejde med en psykiatrisk konsulent. Det var fint for Gaderummet, da der af og til var sager, hvor psykiatrisk deltagelse krævedes. Det angik specielt behandlingen af misbrug af hårde stoffer, der ellers er bandlyst i Gaderummet. Vi fandt en overlæge og psykiater, der arbejdede med misbrugsproblemer, og samarbejdet kom i gang. Det bestod i et besøg i Gaderummet et par gange om måneden, eller fremmøde hvis Gaderummet ringede og bad om det.

Gaderummet så dog ikke meget til psykiateren, heller ikke til de aftalte møder, lige som de aftaler psykiateren indgik med brugere sjældent blev overholdt. Det undrede selvfølgelig alle, men alle kan jo have travlt. Psykiateren lovede også tit noget når han endelig mødte frem, som han ikke bagefter fulgte op på. De brudte aftaler og udeblivelserne gjorde brugernes liv værre. Når det så kom til stykket, ønskede psykiateren ikke at gå i dialog med brugere og personale i Gaderummet. Særligt ikke hvis der var misbrug på spil. Psykiateren kan have brændt fingrene tidligere, men dette ville vi gerne ville have vidst, før vi indledte et samarbejde med ham. Så ville det have været forståelig, hvorfor han efter sin ansættelse altid håndterede problemer på samme måde: Antipsykotiske midler kan anbefales - andre midler som sovemedicin kan gøre skade på én selv eller andre, såfremt medicinen mikses med andre stoffer. Og endvidere: En ned- og udtrapning af antipsykotiske stoffer kan jo føre til uforudsigelige handlinger hos klienten, og må frarådes. Jeg er sikker på at det ikke er hele sandheden om psykiaterens forhold til medicin.

Jeg kender ikke grunden til, at psykiateren prioriterede Gaderummets brugere fra på næsten alle niveauer. Men samarbejdet endte med at psykiateren i efteråret 2006

indvilgede i at finde en anden kollega, der havde tid til at komme, og som ville have mod på at tage tæt kontakt til de unge. Det skete aldrig, men samme psykiater skrev så i marts 2007, bag om ryggen på Gaderummet, til Københavns Kommune, at Gaderummet ikke ville samarbejde.

Socialudvalget benytter nu selv samme psykiater som sandhedsvidne mod Gaderummet, til at lukke Gaderummet i den nuværende form og åbne for, at unge fremover skal på psykofarmaka af præventive grunde. Som socialborgmester Mikkel Warming udtalte i TV2 Lorry, så har han "konkrete eksempler på unge, der er frarådet medicin og som kan være endt i et massivt hashmisbrug". Kan denne sætning forstås anderledes end at blot lysten til hash og brugen heraf - som findes hos op til 1.000.000 danskere - skal resultere i en forebyggende psykiatrisk behandling? Det er jo noget af et statement fra en socialborgmester.

Mikkel Warming indrømmer modvilligt at sagens kerne, de 2 unavngivne brugere hvis usle tilstand skulle forårsage og retfærdiggøre Gaderummets lukning, slet ikke er identiske med de 2 endnu ikke kendte, men svært psykisk syge nævnt i tilsynsrapporten. Dog er det faktuelle bag de 2 nyopdukkede personer så mørklagt, at det ikke engang kunne indgå i det officielle beslutningsgrundlag. Socialborgmesteren henviser blot til sin selvpålagte tavshedspligt i forhold til henvendelserne fra disse 2 af Gaderummets brugere. Mit spørgsmål er hvorfor disse henvendelser ikke blev sendt videre til Patientklagenævnet, som er den rette klageinstans for den slags sager? Og hvem havde interesse i at frarøve Gaderummet den lovbestemte ret til partshøring i sin egen sag?

Er det godt nok at ødelægge mange års enestående faglig praksis på grund af en opdigtet historie, som man efterfølgende belejligt søger holdt hemmelig? Psykiaterens berømte navn skal der værnes om. Men jeg gad vide, hvem forfattede historien på en så overbevisende og autoritær måde, at Mikkel Warming var parat til at lukke øjnene, glemme sit bagland og enfoldigt lægge øre til udokumenterede påstande for at handle derefter?